

uvedeno — vylučuje nalézací soud nedbalost a vinu obžalovaného, jsou tudíž pro tento závěr bez významu. Sproštující výrok spočívá proto na nesprávném použití zákona co do pojmu nedbalosti a je zmatečným dle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. Bylo jej, aniž bylo třeba zabývatí se ostatními vývody stížnosti, zrušiti a dle §u 288 čís. 3 tr. ř. uznati obžalovaného vinným přečinem §u 24 zákona o tisku, jelikož dle skutkových zjištění nalézacího soudu podává se, že nevědomost obžalovaného o zá-povědi tiskopisů, jehož obsah tiskem dále rozšiřoval, byla zaviněna jeho nedbalostí.

Čís. 1458.

Ideální souběh zločinu podvodu s přečinem dle §u 486 čís. 2 tr. zák. Není-li tu vůbec jmění, jest vyloučeno poškození starých věřitelů přístoupením věřitelů nových.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1924, Kr I 598/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 10. července 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ů 197, 199 a) tr. zák., zločinem podvodu dle §§ů 197, 200 a 203 tr. zák., zločinem zpronevěry dle §u 183 tr. zák. a přečinem úpadku z nedbalosti dle §u 486 odstavec druhý tr. zák., potud, že zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ů 197, 199 a) tr. zák., zločinem podvodu dle §§ů 197, 200 a 203 tr. zák. a přečinem úpadku z nedbalosti dle §u 486 odstavce druhý tr. zák., a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji v tomto rozsahu znovu projednal a rozhodl; jinak zmateční stížnost zavrhl. Vyhovující část odůvodnil

t a k t o:

Zmateční stížnost, uplatňující zmatky §u 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř., jest v příčině výroků odsuzujících stěžovatele pro zločiny podvodů dle §§ů 197, 199 a) tr. zák. a §§ů 197, 200, 203 tr. zák., a pro přečín úpadku dle §u 486 odstavec druhý tr. zák. odůvodněna. Stěžovatel uznán byl vinným podvodem složení křivé přísahy vyjevovací, při níž žádného zabavitel-ného jmění neprokázal, protože soud zjistil, že měl v čas složení přísahy — 29. dubna 1922 — pohledávky v důvodech uvedené teprve po postupu jmění manželce dne 25. května 1921 vzniklé, jež vědomě při přísazném vyjevování jmění zamlčel. Současně odůvodňuje však rozsudek další výrok, odsuzující stěžovatele pro zločin podvodu lstivým vylákáním zboží na zástupci firmy »L-a« a na Josefu K-ovi v létě 1921 a v září 1922, zejména též poukazem na doznání stěžovatelovo, že se smlouvou ze dne 25. května 1921 zbavil všeho svého majetku ve prospěch své manželky, sám tedy vůbec žádného majetku neměl, a že věděl předem, že objednané zboží platiti nebude, že si dodavatelé na něm ničeho nedobudou, když majetku nemá. I když nelze mluvití přímo

o rozporu rozsudku sama s sebou, jak její zmateční stížnost dle §u 281 čís. 5 tr. ř. vytýká, jelikož dle prvního výroku měl stěžovatel pohledávky dne 29. dubna 1922 po dni 25. května 1921 vzniklé, jež právě v létě 1921 a v září 1922 míti ještě nebo již nemusil, sluší přece spatřovati v dotyčném současném tvrzení důvodů, dokud doba vzniku a v případě i zániku zamlčených pohledávek vzhledem k době vylákání zboží nebyla blíže určena, alespoň nejasnost důvodů, a to závažnou, ježto nelze předem vyloučiti, že by soud nalézací nebyl snad dospěl k přesvědčení o podvodném úmyslu stěžovatelově, objednané zboží vůbec nezaplatiti, kdyby uvedené pohledávky právě v době objednávek měl. Bylo proto uznati rozsudek v obojím výroku dle §u 281 čís. 5 tr. ř. zmatečným a dle toho stížnosti vyhověti. Zmíněnou vadou rozsudku stává se však též vratkým výrok, odsuzující stěžovatele pro přečin dle §u 486, odstavec druhý tr. zák. Nelze ovšem bez výhrady přisvědčiti názoru stížnosti, že nelze jeden a týž »delikt« (správně skutek) v témže rozsudku kvalifikovati jednou jako zločin podvodu a po druhé zase jako přečin úpadku z nedbalosti, jelikož jednočinný souběh jest i mezi těmi oběma delikty myslitelným. Vždyť jest na snadě, že podvodným děláním nových dluhů ve stavu insolvence mohou býti nejen úmyslně poškozeny osoby, na nichž úvěr byl vylákán, nýbrž zároveň i z nedbalosti ostatní již jsoucí tu věřitelé pachatelovy, jichž kvota na případném majetku společného dlužníka ovšem přibytím podvedených nových věřitelů ovšem přiměřeně se zmenší. Než vyloučeno jest takové poškození věřitelů z nedbalosti přibytím těchto nových věřitelů a tudíž také skutková podstata přečinu úpadku dle §u 486 čís. 2 tr. zák. přirozeně tam, kde není vůbec žádného jmění, z něhož by oni staří věřitelé mohli býti byt' i jen částečně uspokojeni.

Čís. 1459.

»Koupí« ve smyslu §u 477 tr. zák. jest každé úplatné na se převedení podezřelé věci.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1924, Kr II 162/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uher-ském Hradišti ze dne 28. prosince 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem dle §u 477 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., namítá zmateční stížnost, že v tomto případě, v němž prý stěžovatel W-ovi za hoblíky, poslané mu náhradou za ztracený kmín, ničeho nedal, nebylo úplatné smlouvy, jakou předpokládá skutková podstata přestupku dle §u 477 tr. zák., jelikož prý oněch 50 Kč, které prý dal stěžovatel W-ovi mnohem později, nemělo s hoblíky nižádné souvislosti, nýbrž bylo ob-